



Český týdeník

Založen roku 1968

Naše rodina

Pro předplatitele



zdarma!

2. 11. 2020 / Cena 34 Kč
Pro předplatitele 31 Kč

45

ZUZANA MALÉŘOVÁ:

„Moje první vjemy byly
kostelní zvony a fotbal“



ZACHRAŇUJEME MRTVÉ PRO ŽIVÉ
OD SAMAINU K DUŠIČKÁM



ZUZANA MALÉŘOVÁ:

„PRVNÍ VJEMY V ŽIVOTĚ BYLY KOSTELNÍ ZVON A FOTBAL“

■ Narodila jste se ve valašských horách a někde také zmínila, že jste vyrostla na fotbalovém hřišti spolu s bratrem, z čehož pramení také váš kladný vztah k tomuto sportu. Jak vzpomínáte na svá dětská léta? Čím jste chtěla být?

Dětství jsou pro mne valašské hory, příroda, kostel a hřbitov, u kterého jsme bydleli a já tam trávila hodně času, místní knihovna, otevřená každý pátek, kterou jsem přečetla snad celou, divadlo, a jak říkáte, fotbalové hřiště. Maminka vzpomíná, že jsem se narodila v právě poledne a první zvuk, který jsem slyšela, byl kostelní zvon. První zvuk, který si však já pamatuju z kočárku, je ruch fotbalového stadionu obklopeného břizami v údolí u řeky Bečvy, pod dohledem tajemné hory Radhošť. Ale ze všeho nejvíc jsem milovala zvířata a přála si být zvěrolékařkou.

■ „Měla bys psát, díváš se na svět úplně jinýma očima,“ řekl vám fotbalista Verner Lička, když jste byla studentkou gymnázia v Rožnově pod Radhoštěm. Bylo to pro vás impulsem, díky němuž jste se rozhodla pro psaní?

Do jisté míry ano, protože se rozplynul sen starat se o pejsky a kočičky – v té době to na valašských kotárech bylo nemožné. Tahle jeho poznámka ve mně zůstala, a protože jsem od dětství hodně nejen četla, ale i psala, aniž jsem si to uvědomila, nabrala má profesní cesta tento směr. Byla jsem usměvavé dítě, ale zvířata jsem upřednostňovala před lidmi. A protože se zvířaty jsem už mluvit uměla, asi bylo dáno, abych se to naučila i s lidmi. Nikdy jsem si nevedla žádný deník, ale vlastně jsem si psala úvahy o všem, co jsem zažila. O přečtené knize, divadelním představení, fotbalovém zápase. A právě tyhle fotbalové poznámky o hráčích Baníku Ostrava četl Verner Lička. A co jsem psala vášnivě ráda, byly dopisy. Sedávala jsem na schůdkcích u silnice, která vedla jako hlavní tah na Žilinu, a u místní samoobsluhy často zastavovala cizí auta. Jakmile někdo vystoupil, neváhala jsem ho oslovit. Ptala jsem se kam jedou, proč, jak tam budou dlouho, a představovala si jejich cesty. A nakonec je požádala o adresu a napsala jim dopis. Když přišla odpověď, byla to velká radost. Tak jsem si dopisovala s „neznámými“ lidmi z celého tehdejšího Československa. Tam možná vznikl předobraz mé knihy Dopis Cyranovi, která vyšla už ve třetím vydání.

■ Již během studií žurnalistiky jste začala psát svoji první knihu Život je kulatý, která vám vynesla Cenu literárního fondu. Od té doby



Zuzana Maléřová se narodila 1. února 1965 v Dolní Bečvě. Vystudovala žurnalistiku na UK v Praze. Za svoji prvotinu Život je kulatý získala Cenu literárního fondu.

V letech 1990–1997 působila jako tisková mluvčí činohry ND. V období 2004–2007 uvádělo pražské divadlo Viola její autorské pořady Celá viola tvé duše a Ticho v květu violy. Pro ČT natočila mimo jiné 11 dokumentů v cyklu (Ne)obyčejné životy. Spolupracuje s Českým rozhlasem (Dobré ráno s Dvojkou, Noční Mikroforum, Glosy). Napsala 20 knih, za všechny např. Počítání času, Křehké otázky, Kolemjdoucí, Příběhy z tribuny, Jak potkat děti, Kdy se dotknout dospělosti, O květině, Houslový klíč. Jejím manželem a spoluautorem několika knih je fotograf a syn herečky Blanky Bohdanové, Vlado Bohdan, s nímž má dvě děti – herečku a zpěvačku Alžbětu Bohdanovou (CD O lásku dál) a syna Jeronýma Bohdana, který ilustroval její knihy O květině a Houslový klíč.

jste napsala hezkou řádku knížek. Máte k některé z nich hodně blízký vztah?

Vždycky k té poslední, protože se o ni ještě strachuji, aby si našla svůj domov u čtenářů. Ty ostatní už ho mají. V tomto případě je to kniha Houslový klíč, asi žánrově nejbarevnější ze všech mých knih. Je to takové ohlédnutí (vždyť jsem si ji nadělila k narozeninám) a zároveň hledání společného opěrného bodu života, kniha plná příběhů a emocí. A také poezie. Houslový klíč je symbolem počátku, který je vždy důležitý, protože udává tón. František Novotný ji nazval „písníčkou slov“. A také je dárkem posluchačům mých nedělních rozhlasových ráň v Českém rozhlase Dvojka, kteří po odvysílání píší, že by se k mým textům chtěli vracet.

■ Jste známá a oblíbená autorka. Ale jaká jste čtenářka? Máte oblíbený žánr, autora?

Jednoho určitě ne, sama jsem spíš solitér, ale jistě mne ovlivnil čas prožitý po boku spisovatelky Marie Podešvové, která se svým mužem, malířem Františkem Podešvou, žila a tvořila v krásném srubu na vrchu hory Solán a přijala mne za „adoptivní vnučku“. Odtamtud jsem poprvé viděla svět a toužila se podívat dál, za ty kopce, odkud za ní přijížděly na návštěvu úžasné osobnosti – skladatelé, malíři, spisovatelé, překladatelé, herci, sportovci.

A když jsem tak učinila, psala mi do posledních chvil a dožila se mých prvních knih, za což jsem vděčná. Poslední dopis, který mi napsala, končil slovy: „Raduji se z tebe, má milovaná vnučko. Tvoje bábi ze Soláně.“ Když se z emigrace mohla vrátit její dcera, slavná fotografka Eva Fuková, ozdobily její snímky mou knihu Šťastná hodina a kruh se krásně uzavřel.

■ Byla jste sedm let tiskovou mluvčí činohry Národního divadla v Praze. Pro ČT jste natočila sérii dokumentů (Ne)obyčejné životy. A již několik let působíte v Českém rozhlase (Dobré jitro, Glosy). A v Nočním Mikrofonu rozmlouváte se zajímavými lidmi. Podle čeho si je vybíráte?

Podle touhy se s nimi setkat a slyšet jejich příběh. A ta touha je vždy podložena nějakým zážitkem v souvislosti s jejich profesí. Pro mne je propojení života a tvorby na jakémkoliv „hřišti“ velkým dobrodružstvím. Ztotožňuji se s Janem Kačerem, který mi kdysi řekl, že neumí oddělovat práci a život.